λοιόστροφα. εἰσὶ γοῦν τῆς μὲν πρώτης στροφῆς κῶλα ἀναπαιστικὰ δέκα ἐπιμεμιγμένα προκελευσματικοῖς. τούτων δ᾽ ἃ μὲν δίμετρά εἰσιν ἀκατάληκτα. ἃ δ᾽ ἐφθημιμερῆ, καὶ βάσεις. μετὰ δὲ ταῦτα ἰαμβεῖα ζ. τῆς δευτέρας στροφῆς τὰ κῶλα τρία. ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἰαμβεῖον. τὰ δ᾽ ἄλλα ἀναπαιστικά. δίμετρα μὲν ἄμφω. τὸ δέ τοι δεύτερον καταληκτικόν. ὁ ἑξῆς τοῦ ὑποκειται στίχος ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός. τῆς τρίτης στροφῆς τὰ κῶλα ἀναπαιστικὰ τέσσαρα πλὴν τοῦ τελευταίου ἀκατάληκτα. οἱ ἑξῆς αὖθις τοῦ ὑποκειται ἰαμβικοὶ τετράμετροι καταληκτικοί. τῆς δὲ τετάρτης στροφῆς τὰ κῶλα ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος ς, ἐπιμεμιγμένα παίοσι καὶ κρητικοῖς, ἀκατάληκτα πλὴν τοῦ πέμπτου καταληκτικοῦ καὶ τοῦ ς ἡμιολίου. ὑφ᾽ ὃ αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔξω διπλαῖ. τιθέασθωσαν δὲ κἂν τοῦ ἀποθέσεσιν αἱ παράγραφοι. ἐν ὅσῳ δέ φησιν. ἐκ τῶν θεῶν

A τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέπνευκε καὶ λελώφηκεν, σπουδαστέον ἱδρύσασθαι τὴν Θεωρίαν, τῶν τῆς εἰρήνης ἀγαθῶν ἀντεισαχθέντων.

BISETVS. Οὐ ῥᾴδιον κατὰ τὸν χολιαστὴν τὰς στροφὰς διορίζειν, καὶ τὰ κῶλα, καὶ τὰ μέτρα, καὶ τὴν τούτων ποιότητα, καὶ τὸ σχῆμα διαγινώσκειν. διὸ βέλτιον ἀκίνητα ἐᾶν τὰ τοῦ ποιητοῦ, ἢ ἀσαφές, καὶ ἀσύστατόν τι γράφειν.

CHR. Ἐπείγετε.] Stropha est ex Anapæstis
B mista Proceleusmaticis. Iubet autem hic properare, vt statuatur Theoria dum cessat bellum volente deo, dúmque Pacis bona inuicem inducuntur. Propterea verò pro foribus hæ statuebantur aræ: ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδύνειν τὴν ἀνάστασιν dixit modò Scholiastes.

Σοβαρὰ θεόθεν,
Κατέχει πολέμου
Μετάτροπος αὔρα.
Νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
Εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.
Τρ. Τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὀλὰς ἔχον καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν
Καὶ πῦρ γε τουτί, κοὐδὲν ἴσχει πλὴν τὸ πρόβατον ἡμᾶς.
Χο. Οὔκουν ἁμιλλήσεσθε,
Ὡς ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ
Πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλητος, κᾆτα τοῦτ᾽ εὖ οἶδ᾽ ὅτι
Φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
Προσδώσετε δήπου.
Τρ. Ἄγε δὴ τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα
Περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπὶ δεξιά.
Θερ. Ἰδού, λέγοις ἂν ἄλλο, περιελήλυθα,

Retinente Deo
Vaga cessat atrocis aura Gradiui.
Nam sors diuina palàm
C *Omnimoda bona reponit.*
TR. En vellera & secespitam & molas habens canistrum:
Adest & ignis, nilque nos nunc extra ouem moratur.
CH. Est ergo maturandum?
Nam vos Chæris vt viderit
Accedet inuocatus huc:
D *Et vos ei certo scio*
Flanti labore maximo
Sacrum bocce daturos.
TRY. Age cum canistro sume aqualem trulleum,
Arámque lustrans dextro-vorsum extemplò obi.
FAM. Ecce aram obiui, cæterum aliud impera.

E

Σχόλια. Σοβαρά.] σεσοβημένη εὐκίνητος. μετάτροπος δὲ ἀντὶ τοῦ εὔκρατος μεταβληθεῖσα. Ὀλάς.] ἀντὶ τοῦ κριθάς. ὅτι ἐκέκρυπτο ἐν τῷ κανῷ ἡ μάχαιρα τοῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασι. καὶ ἐντεῦθεν κανοῦν, ἀπὸ τοῦ κνεῖν. Πλάτων Παιδαρίῳ. φέρε τοῦτ᾽ ἐμοὶ δεῖξον τὸ κανοῦν μοι δεῦρο. ποῦ μάχαιρ᾽ ἔνι. Χαῖρις.] τῶν περὶ τὰς θυσίας αὐλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις. ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρῳδός. Περίιθι.] τοῦτο πρῶτον ἐποίουν καθαίροντες τὸν βωμόν.

CHR. τὸ κανοῦν.] In canistro culter condebatur, & οὐλοχύται & στέμματα, quæ vellera sunt vel velamina. Erat autem canistrum illud ex auro, & ingenuæ nobilésque virgines Dionysiis illud ferebant, sic dictum ἀπὸ τοῦ κνεῖν. Plato Comicus Pusione, Φέρε τοῦτ᾽ ἐμοὶ δεῖξον τὸ κανοῦν μοὶ δεῦρο, ποῦ μάχαιρ᾽ ἔνι. Nam σμῆγμα adhibebant ad eradendas sordes manuum. Aliud etymon τοῦ κανοῦ Hesychius adfert, aítque esse ἀπὸ τοῦ καίνειν, à cæde hostiarum. Et tamen κανοῦν vocat etiam μαγίδα, id est, χειρόμακτρον, manubrium ex lino, & vere, ψῆγμα illud de quo Antiphanes Coryco, ἀπονίψασθαι δότω τις δεῦρ᾽ ὕδωρ καὶ σμῆγμα. Ὡς ἢν Χαῖρις ὑμᾶς.] sudas legit ἡμᾶς, melius ὑμᾶς. Neque tamen magni interest vtram lectionem sequamur. De Chæride alias dixit. Est autem tibicen sacrorum

ἄμουσος, quémque hic notat Comicus impudentiæ parasiticæ. Sanè videtur istud genus hominum ludibrium debuisse antiquis illis. Nam prouerbiale ferè fuit quod Athenæus sine auctore citat lib. 8.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν,
Ἀλλ᾽ ἅμα τῷ φυσᾶν χὠ νόος ἐκπέταται.

F Vbi pulchrè adlusum ad φύσιν & φῦσαν. Latinè verba reddere non pote, nos mentem tentauimus.

Nam tibicinibus mentem natura negauit,
Nempe illi dum flant, auolat illa simul.

Alius fuit Chæris citharœdus. Καὶ τὴν χέρνιβα.] Aquale est vel trulleum, Aquæ manale apud Nonium vrceolum est quod influebat in trulleum. Vetus Glossarium Aquimanile, & putarem melius vt à manu sit. Sed illius Grammatici auctoritas fulta Varronis testimonio, præpollet: Nam
G manale sacrum esse dubitari non vult. Sed vas est ad eluendas manus, vt vox & etymon declarant. Ad pedes lauãdos proprium verbum Peluis, Græcè πέλυς & ποδόνιπτρον, vt desinant ineptire qui peluim à perluendo dictum autumant. Ab antiquis Niptra vel νίμματα dicta ipsa aqua, vnde Ni-